

POSTANOWIENIE

16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 16 lipca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa T. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko E.T. i M.T.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z 29 maja 2024 r., VIII Ga 159/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(R.N.)

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda T. Spółka z o.o. w B. od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 29 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r. Nr 13, poz. 230).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że „niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, że w postępowaniu przed Sądem II instancji doszło do kwalifikowanego, to jest oczywistego naruszenia prawa, w wyniku którego zapadło orzeczenie oczywiście wadliwe. Powyższą konstatację argumentuję tym, że Sąd II instancji pomimo

poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie w sposób błędny uznał w ślad za Sądem I instancji, że doszło do prawidłowego zastosowanie art. 5 k.c., art. 6 k.c. oraz art. 320 k.p.c. Takie postępowanie Sądu II instancji *prima facie* wskazuje sprzeczność zastosowania prawa materialnego z powszechnie przyjętymi regułami interpretacji.”

Skonfrontowanie argumentacji przedstawionej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z motywami zaskarżonego orzeczenia nie potwierdza tezy skarżącego o ewidentnej wadliwości wyroku Sądu Okręgowego. Sam wniosek jest bardzo ogólny i nie wskazuje konkretnego uzasadnienia, dlaczego zdaniem skarżącego przedmiotowe orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe. Wymaganej w ramach badania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji nie stanowi samo postawienie zarzutu oczywistego naruszenia, a sformułowanie takiego zarzutu nie prowadzi jeszcze do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Niezbędne jest wykazanie nie tylko naruszenia przepisów prawa, ale także rażącej postaci takiego naruszenia. Tylko wówczas można bowiem stwierdzić, że skarga kasacyjna jest „oczywiście uzasadniona” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2025 r., I CSK 268/24). Takiej argumentacji wniosek nie zawierał.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

M.L.

[SOP]

